

SIGMOND ISTVÁN

Egy az isten?

enki sem foglalkozik klónozással a mennyben, pedig Isten szükségét érezte, hogy egyazon időben több helyen is jelen legyen, személyesen természetesen, nemcsak a földön, másutt is, sok bolygón vannak istenhívó lelkek, nekik is vannak örömeik és bánataik, ott kellene lenni velük minduntalan, hogy örömeiket a mennyek virágainak a porával hintse be az Isten, bánataikat meg a kezében szorongatva melegítse, hogy a fájdalom, amelyet okoznak, csituljon bennük. Nem beszélve azokról, akik nem hisznek Istenben, ezekre még nagyobb gondot kell fordítani, mert a lelket, amelyet Isten adott nekik, a hitetlenek dühöngő akaratával sikerült fejre állítani, ezekkel a lelkekkel, amikor visszatérnek, lesz munka elég, megint be kell oltani őket istenhittel, a kételyeket és a mindent tagadást ki kell szakítani belőlük, hogy megint tiszták legyenek, és egy újabb testben, ezúttal egy Istenben hívó testben teljesítsenek majd szolgálatot, mint annak előtte.

– A klónozás nem megoldás, Uram – vélekedett Jézus –, egy Isten helyett több Isten lenne, egy igazi és a silány másolatok tömege, ha az istenhívók tudomására jutna mindez, megtagadnának Téged. És ez soha nem következhet be. Hogy ateisták népesítsék be a világmindenséget? Ez a teremtés végét jelentené, Uram, értelmetlenné válna a fény, a mosoly, a lélegzetvétel, a madárcsicsergés. És még nagyon sok minden, amit egyetlenegy szóval így szoktunk nevezni, hogy „élet”. Azt már csak zárójelben jegyzem meg, hogy én például a hitetlenekkel nem foglalkozom. Te, Uram, tudom, hogy gondot viselsz rájuk is, Te tudod, Uram, hogy miért teszed, hogy ők is élőlények? Ez nekem érvként nem elég, de Te jobban tudsz mindenkinél mindent, elhatározásaidat nem kifogásolhatja senki sem, sem égi, sem földi, sem akármelyik bolygóbeli hatalom.

Sosem fog kiderülni, hogy ki hallgatta ki Jézus szavait, de másnap az őrangyalok egy csoportja kihallgatásra jelentkezett a Mennyek Uránál. Azaz Szent Pétert kérték meg, hogy közvetítse az Úrnak alázatos kérésüket, hogy az Úr fogadja őket igen fontos ügyben. Az Úr intett, hogy jöhetnek.

– Elnézést, Uram – kezdte el az őrangyalok szóvivője –, de tudomásunkra jutott, hogy gondolkodol egyedülálló, szent mibenléted klónozásáról. Mennyei Atyám, ne vedd rossz néven, de a mennyben lakók mindegyike nevében beszélhetek, amikor megkérlek arra, hogy ez a gondolat merüljön feledésbe. Mindannyiunkat nagyon zavarna, hogy ahol megfordulunk, ugyanabban az órában, mindenhol találkoznánk Veled. És sosem derülne ki, hogy Te vagy-e valójában az igazi Isten, vagy csak az egyik hasonmásod, aki tulajdonképpen nem érdemes a mi figyelmünkre. Csak egyszer tévedjünk, s ez ránk nézve végzetes lenne, ha abban a hitben, hogy nem az igazi Isten elé kerültünk, hátat fordítanánk a jelenségnek, közben Te magad voltál az, az igazi Isten. Egy ilyen eset után megszűnnénk létezni, Atyám. Rettentő nehéz kimondani, de társaim megkértek, hogy szóról szóra így kérjelek meg Téged, hogy könyörgünk, ne csinálj bohócot magadból,

Uram! S most sújts agyon egyik villámmal, ha akarod, mindent elviselek az én Atyámtól, Teremtőtől.

– Rendben van – mondta az Úr –, az a bohóc egy kicsit erős volt, de megbocsátok nektek, meggondolom, hogy mit tegyek, s nemsokára döntené fogok.

Aztán a lelkek is jelentkeztek, hogy ők is beszélni szeretnének.

– Jöhetnek – mondta az Úr –, engedjétek be őket.

A lelkek kifejtették, hogy például odalent a földön az emberek nagy többsége, persze azok, akik hisznek Istenben, egyetlenny Istenben hisznek mindannyian, s noha az egyházak dogmái látványosan ellentmondanak egymásnak, de azzal mindannyian egyetértenek, hogy ugyanabban az Istenben kell hinni, s ehhez az Istenhez imádkoznak. S ha véletlenül megjelenik egyszer két Isten is a földön, s erről tudomást szereznének az emberek, beláthatatlan következményekkel kellene számolni, felborulna a rend, elképzelhető, hogy lerombolnák a templomokat, mindenki megtagadna Téged, Uram, s nekünk is végünk lenne rögvest, merthogy az emberek mindent megpróbálnának, hogy megöljék magukban az Isten küldötte lelkét. Uram, kérünk szépen – zárta be mondókáját a szószóló – felejtsd el ezt az egész klónozási ügyet.

– Még van valaki? – kérdezte az Úr.

– Csak egy klónozott bárány lelke, Uram – válaszolt Szent Péter –, erősködik, hogy a színed elé akar járulni feltétlenül.

– Engedd be, fiam – szólt az Úr.

– Bocsánat, Uram – kezdte az aprócska lélek –, hogy szerénységem szemtől szembe került Teveled, én csak egy klónozott bárány lelke vagyok, valami csoda folytán én is kaptam lelket, valahol itt kell lennie az igazi bárány lelkének is, napok óta keresem, de nem találok sehol sem, nem mintha olyan lényeges volna, jól vagyok így, egyedül is, s a többiek is befogadnak, sosem hagynak magamra. Azért jöttem, Uram, hogy elmondjam, milyen sorsa volt klónozott gazdámnak a földön. Az ilyen báránnyal nem játszanak a gyermekek soha, az a bárány, akiben szolgáltam, nem tudott úgy bégetni, mit az eredeti, hamis volt a bégetése, nem volt olyan dallamos, s amikor őt is kivégezték az emberek, bégetése nem sikerült olyan szívszaggatóan, mint az eredetinek, az én gazdám bundájából nem készült sem bekecs, sem kucsma, szőnyegnek jónak találták, más semminek. És taposták is az emberek minduntalan. A gazdám húsát otthon senki sem sütötte meg, elterjedt az a nézet, hogy a klónozott bárány húsa csak keserű lehet, talán bűdös is, nehogy az istenért prézlis húst, töltött húst vagy egybesültet készítsen belőle valaki, de ha mégis valaki ilyesmire vetemedik, gyermekek semmiképpen se egyenek belőle, a betegeskedőktől is el kell tiltani. Ebből én azt a következtetést vontam le, Atyám, elnézést, hogy gondolkodni merészelek, s gondolataimat megosztom Veled, hogy az Isten hasonmása nem találna helyet a földi emberek lelkében, imádkozni sem tudna olyan bensőségesen, meggyőzően, s amikor segíteni kellene, mindegyik Hozzád szaladna tanácsot kérni, önállóan nem tudnának döntené semmiben. Csak hasonmások, Uram, belül semmi sincsen!

– Köszönöm, fiam – mondta az Úr –, te voltál az, akinek sikerült meggyőznie engem, hogy mondjak le erről az örültségről. Ha eddig is sikerült kormányozni a világ-mindenséget a lelkek s az őrangyalok segítségével, ezután is helyt fogok állni. Elmehetsz, fiam. És vigyázni fogok, hogy amíg egy új testet kapsz, ezúttal persze egy újszülött állapotban, érezd jól magad a mennyek országában.

Látogatók

A vendégek délután öt órára ígérték érkezésüket.

A kopott diófaasztal megsárgult, levendulaillatú abrosszal volt leterítve, rajta tálak sokasága roskadáig megrakott ételekkel, hasonlatosan az öregedő, elfonnyadt testet díszítő ékszerzuhataggal.

– Nagyon örvendenék, ha nem csámcsognál, édes fiam, olyankor elviselhetetlen vagy, mintha nem is én neveltelek volna. Megígéred, hogy rendesen eszel? Mancsi néni nagyon kényes az ilyesmire, meglátod, Gerárd is milyen előkelően fogja használni az evőeszközöket, példát vehetsz majd tőle. És légy tapintatos, fiacskám, ne érdeklődj majd, hogy honnan vettem az arany nyakláncomat és a fülbevalókat, mert eddig soha nem látad rajtam, felnőtél már annyira, hogy átérezd, milyen kellemetlen lenne ez anyádnak.

Aznap délelőtt hosszas vonakodás után Tibike felseperte, majd felloccsolta az udvart, hogy a fővárosból érkező rokonoknak nehogy beporosodjék a cipője, amikor a fárosztó út után lekászálódna a kocsirol. A kaput jó előre kinyitották, hogy a vendégeknek egy percig se kelljen várakozniuk, hanem egyenesen behajthassanak az udvarra.

Nagyon régen esedékes volt ez a látogatás, hiszen a hölgyek tizenhat évvel azelőtt látták egymást utoljára, amikor a családi házban testvér-férjeikkel megrendezték a közös esküvőt. Azóta körülbelül egyformán alakult az életük is: mindketten fiúgyermeket szültek, férjüket néhány év múlva eltemették, az egyik betegség, a másik autószerencsétlenség áldozata lett. De ez már régen volt, tíz év is eltelt azóta.

Katalin már alig emlékezett a fővárosban lakó rokonra, azelőtt öt évvel kapott tőle utoljára fényképet az évenként megírt beszámolólevélhez csatolva, de az elszélesedett, kissé megöregedett arc olyan ismeretlennek tűnt számára, hogy majdnem teljesen idegennek érezte. Azért mindig nagyon várta a válaszleveleket, hiszen egyetlen rokona volt, egyetlen személy, akivel fel lehetett idézni a múltat, s aki leveleiben soha nem mulasztotta el kifejezni együttérzését Katalin kisvárosi, szomorú, eseménytelen életéért. Ugyanakkor tanácsokkal látta el vidéki rokonát, habár egykorúak voltak, de Mancsi jobban belekerült az élet forgatagába – fővárosi lakos lévén –, így feljogosítva érezte magát, hogy rokonát – mindig saját tapasztalataira hivatkozva – eligazítsa az élet tekervényes útvesztőin, az özvegyi nyugdíj megemeléséért beadandó kérvény megfogalmazásától az aszpikos hal legújabb elkészítési módjáig, amelyet Katalin soha nem készített el, de a jó szándék volt a lényeg, s ezt a vidéki rokon sokra becsülte.

– Fiacskám, nagyon kérlek, ma délután kímélj meg sziporkázó ötleteidtől, nem szeretnék szégyent vallani, Mancsi néni sokat ad a jólneveltségre, egyszerűen képtelen elviselni a hangos szót, vagy ha belevágnak élvezetes előadásaiba, természetesen ellentmondani sem szabad neki, az ilyesmit nagyon a szívére venné, és nem szereti a komor arcomat, grimaszaid rettenetesen sértenék, egyszóval szíveskedj úgy viselkedni, ahogy illik egy tizenöt éves fiúhoz, gyakran mosolyogj, édes fiam, szerencsére kedves mosolyod van, ez bizonyára tetszeni fog neki. Ugye, nem hozol szégyent anyádra?! Te jó fiú vagy, csak arra vigyázz, nehogy valami nagy baklövést kövess el, meg is hálnék szégyenemben.

Katalin még egyszer sietve letörölte a bútorokról a port, a kilincseket kifényesítette, megigazította a függönyöket, aztán mindketten átöltöztek. Katalin egyszerű, angolos ruhát vett magára, a szekrény mélyéből elővette egy évtizede nem viselt ékszerait, s fel-

aggatta őket magára. Tibikére hosszúnadrágot húzatott, amit a fiú a harminc fokos nyári melegben alig-alig tudott elviselni, a nyakkendő ellen egy fél órát hadakozott, de aztán megadta magát. Szomorúan felvette a zakót is, közben lassú csermelyekben megindult hátán az izzadság.

A kapuban álltak, s türelmetlenül várták a vendégeket.

– Vajon minden rendben van? – kérdezte aggódva az asszony.

– Nincs minden rendben – mondta Tibike. – Azt hiszem, nagy balhé lesz.

– Az istenért, ne beszélj így! Mit csináltál? Azonnal mondd meg! Tibike, azonnal...!

– A fák – mondta a fiú. – Nézd meg a fákat!

– Mi van a fákkal?

– Nem látod? Le kellett volna szedni róluk a leveleket. Összevissza állnak. Vajon Manci néni nem fogja rossz néven venni ezt a rendetlenséget?

– Inkább arra vigyázz, hogyan viselkedsz, fiacskám. Ne érts félre, nem akarom azt mondani, hogy meg kellene alázkodj Gerárd előtt, de szembe kell nézned a tényekkel, ő valószínűleg tanultabb, mint amilyen te vagy, tájékozottabb a világ dolgaiban, habár egykorúak vagytok, de a környezet, tudod, a fővárosi környezet egészen más, mint a miénk, Gerárd biztosan tanult zongorázni, lehet, franciául is tud, milyen kár, hogy nem volt időnk kellőképpen előkészülni, látod, átismételhetted volna a francia leckéket, je suis, tu es, il est... tudod még ezeket? Viselkedni tudsz, ettől nem félek. Szépen hajolj meg köszönés közben. Lássuk csak... na, hajolj meg szépen... légy jó kisfiú... úgy, látod, és mosolyogj közben, jó, nagyon jó, monddad: kezét csókolom, Manci néni, és mosolyogj, nehogy elfelejtsd, remek, ha így fog menni akkor is, semmit sem mondhat rád senki, még akkor sem, ha zongorázni nem tudsz. Csak ügyesen, édes fiam, csak ügyesen!

Közben az utca végén befordult a várva várt kiskocsi, s hatalmas dudálással közeledett a ház felé. Ketten ültek benne, már messziről jól lehetett látni. Manci a volánnál, s mellette piros-barna csíkos ingben Gerárd. Ahogy az autó megállt az udvar közepén, Katalin türelmetlenül feltépte a volán melletti ajtót, behajolt, megölelte Mancit, aki alig tudott kibújni a kocsiból, rengeteg nagy combjait nehézkesen nyomta ki a szabadba. Szótlanul ölegették egymást, Katalin szeméből kipattant a könny is, Manci széles mosollyal ölelte hatalmas keblére elpityeredő rokonát, aztán egymást átölelve megindultak a ház felé. Gerárd közben könnyedén kipattant az udvarra, becsapta a kocsi ajtait, a slusszkulcsot zsebre vágta. Egy egész fejjel magasabb volt Tibikénél, széles, erős vállával három-négy évvel idősebbnek nézett ki unokatestvérénél.

– Szevasz – köszöntötte a nyakkendőben feszülő s a kocsitól megilletődő, vidéki rokont.

– Szervusz, Gerárd – üdvözölte amaz udvariasan.

Kezet fogtak. Aztán hirtelen felkavarodott a por a lábuk alatt, Katalin nagyot sikoltva rohant feléjük, mert Tibike három méterre a kocsitól, teljes hosszában hason fekve, kiterpesztett karokkal és lábakkal terült el az udvar kövezetén, Gerárd meg rátette lábát a hátára, s győztes farkasüvöltéssel felbődült az égre.

Manci trillázva kacagott a jeleneten.

– Nagyszerűen csináltad, Gerry, bravó, fiú, rég nem sikerült ilyen fényesen.

– Az istenért, fiacskám, Tibikém, jaj, istenem, vérzik a szád, vizet, hamar vizet – hebegte Katalin kétégbeesve.

– Mit tetszik szólni? Dzsiudzsicu. Vagány, mi?

Tibike közben feltápáskodott a földről, s törölgetni kezdte borzalmasan bepiszkolódott ruháját. Aztán lassan ő is besántikált a házba.

– De Katalin, nem kell kétségbeesni. Figyelted a stílusát? Első osztályú, el kell ismerd. Büszke vagyok rá. Gerry már versenyekre is eljár, egyelőre csak nézőként van jelen, de minden remény megvan rá, hogy nemsokára ő is beállhat a küzdelmekbe. A te fiad nem tanul dzsiudzsicut? – érdeklődött Mancsi.

– Nem tanul – felelt Katalin.

– Kár. Jól elszórakoztunk volna ma délután. Gerry, magyarázd el Katalin néninek, hogyan csináltad az előbbi figurát.

– Tetszik tudni, jól meg kell szorítani a pasi mancsát, aztán hirtelen megrántani, higgye azt, hogy ketté repedt a vállperece, a meglepetéstől és a fájdalomtól lemerevednek az izmai, tetszik tudni, aztán...

– Szkandenbergezni tudsz? – kérdezte Gerárd ebéd után.

– Azt se tudom, mi az – mondta Tibike.

– Na, várj, megmutatom. – A rokon megragadta Tibike vékony kis kezét, s legalább nyolcszor egymásután lecsapta az asztalra.

– Kitérőd a csuklómat, a kurva anyádat! – ordított fel Tibike.

– Köszönöm szépen – mondta sértődötten Mancsi –, mondhatom, ragyogó nevelést adsz a fiadnak, meg kellene köszönjük, hogy nem rúgatók belénk érkezéskor.

– Tibike! – üvöltötte Katalin –, azonnal térdepelj le a sarokba!

– Te hülye vagy? – Tibike is visszakiabált rendesen. – Összetévesztesz valakivel, én nem vagyok sem kispap, sem katolikus hívő, és itthon vagyunk, nem a templomban.

– Mondhatom, ragyogóan neveled a fiadat – jegyezte meg a vendég. – Így kell nevelni egy kamaszt? Ebből bűnöző lesz, vagy neofasiszta. A legjobb lesz, ha elmegyünk, ne zavarjunk tovább. Nagyon köszönjük a vendéglátást. Szervuszatok, édesem.

– Mancikám drága, könyörögve kérlek, bocsáss meg nekünk – rimánkodott Katalin, de Mancsi mintha meg sem hallotta volna, szótlánul elhelyezkedett a volánnál.

Tibike nem bírta türtőztetni magát, beordított a kocsiba:

– Menj a francba, te, rohadék!

Az asszony már a ház felé menet elkezdett zokogni, aztán leült a konyhában egy hokedlire, és tovább zokogott.

– Megölöm magam – suttogta kétségbeesve –, ezt a szégyent nem lehet elviselni. Legalább vezekelnem kell, mást nem tehetek. Három napig nem eszem semmit, s ezt a nyomorult csibészt, aki tönkretette az életemet, beadom papneveldébe, ott majd embert faragnak belőle. Ha kirúgják, nem fogadom vissza, valamelyik csatornában majd helyt adnak neki, ott majd megtanulhat dzsiudzsicuzni és a szkanderben is mester lehet egykoron. Ha én nem, Isten vele lesz, gondolom.

Örök gyűlölet

Áldozatiában csak a sorozatgyilkosok és az ateisták használhatták a nyilvános főtéri árnyékszéket, e két kategória, egyes vélemények szerint, véletlenül kaphatott születéskor emberi formát, patkányoknak kellett volna szülessenek, vagy legfőljebb svábbogaragnak.

A szóban forgó árnyékszék semmivel sem volt körülkerítve, ebből kifolyólag a téma kapcsán sorozatos konfliktusokat jegyeztek föl a történészek. Szerencsére női sorozatgyilkosok és ateisták nem nagyon voltak ebben az országban, mert hogy nők használják a főtéri árnyékszéket, teljesen elképzelhetetlen volt. Egyébként az egész ország kiterjedése tulajdonképpen mindössze egy kisvároskányira zsugorodott, az idők folyamán az ország eredeti területének 80%-át a nagyhatalmak szétosztották a szomszédos országok között. A legnagyobb területet a szomszédos Tolvajok országa kapta, ország, amely az ott élők állítása szerint évezredek óta államformát kapott, hogy miért toprongyos mindenki, senki sem tudta.

A toprongyosok képviselőiben, esetenként jó ötezren lehettek csupán, ennyit számolt Tolvajok országának katonasága, átgyalogoltak Áldozatiába, nem bántottak ők senkit sem, csak leguggoltak az árnyékszékben és az egész főtér területén, majd kiürítették a belükben felgyűlt székletet. Áldozatiában megszólaltak a harangok, a papok imák helyett átkokat olvastak föl a híveknek, ki tudja, milyen kézikönyvből, megállt a víz-, villany- és gázszolgáltatás, egy-két vonat kisiklott már indulás után, olyan mély volt a gyász, hogy az utcák elején és végén működő, pirosra festett házak fiatal lánylakói, akik középiskolai tanulmányaik befejezése után majdnem mindannyian ezekben a házakban teljesítettek szolgálatot, hiába várták a vendégeket, senki sem jelentkezett. De csak ezután jött a haddelhadd. Vagy húsz toprongyos felrohant az országot vezető Bamba Lady lakosztályába, letépték a száztíz kilós hölgyről a hálóinget, derekára kötelet kötöttek, majd anyaszült meztelenül az egyik szélesre tárt ablakon keresztül leeresztették a főtér kövezetére. Valami csoda folytán maradt olyan egy négyzetméternyi terület, amelyet nem rondítottak be a toprongyosok, ide guggoltatták le az országvezetőt, s addig masszírozták a hasát, amíg kénytelen volt üríteni a főtér kövezetére. A legkeservesebb következménynek azt tekintették Áldozatia lakosai, hogy Bamba Lady idegcsököt kapott, zokogva fetrengett széles ágyának hófehér párnái között, szeretett volna imádkozni, de az imák szövegét elfelejtette, átkozódni is kedve lett volna, de egyetlenegy épkezláb átok sem jutott eszébe. Csak annyit tudott, hogy bosszút kell állni minél hamarabb, ezt a gyalázatot nem lehet megbocsátani. Csakhogy előbb rendbe kellett tenni az országot. A sorozatgyilkosokkal és az ateistákkal fölnyalatták a főteret, csak Bamba Lady székletéhez nem volt szabad hozzáúlni, valószínűleg ez lesz a csodatévő szar, amelyet évente egyszer csúszva lehet majd megközelíteni, s csókolni a köréje épített emlékművet, annak a tiszteletére, akit a legnagyobb áldozatra kényszerített a sors, aki országa védelmére feláldozta volna az életét.

Egy évig gyűjtötték az erőt s az ötletek sokaságát, amíg megindult Áldozatia katonasága, csupa jól képzett, csinos katonagyerek, akiket alaposan felkészítettek a feladatok teljesítésére, természetesen mind olyanokat választottak ki, akik potensebbek voltak az átlagosnál, ezt mindegyikük esetében ellenőrizték, aztán útnak indult a menet.

Tolvajok országa nem volt túl nagy távolságra, csak nehezen lehetett megközelíteni, hegyek sokasága bástyázta körül az Áldozatiánál sokszorosan nagyobb területet, de néhány nap után csak odaért a csapat, s végre kezdetét vehette a bosszúállás folyamata. Először is össze kellett fogdosni a fiatal lányokat, asszonyokat, s mindegyiküket legalább háromszor megerőszkolni, aztán az ötezres katonák kaszárnnyait meg kellett szállni, s arra kellett kényszeríteni a nyomorultakat, hogy legalább egy-egy kiló füvet megegyenek. Aki ezt a parancsot nem tudta vagy nem akarta teljesíteni, azt megbotozták.

Az országvezető Bocskor Todort láncsal megkötözve kellett elszállítani egy medvebarlangba, hogy ott élje le életének hátralevő napjait, esetleg perceit, aztán a megerőszkolt lányokat-asszonyokat láncra fűzve kellett Aldoziába szállítani, hogy végre Aldoziának is legyen kisebbsége, akiknek helyt kell állniuk a pirosra festett házak sokaságában, felkészültségük, kultúrájuk olyan mértékű volt, hogy tartalmasabb feladatokat nem tudtak volna ellátni. És fontosnak tartották, hogy a hazatérő katonaság hozzon magával néhány maroknyi földet a Tolvajok országának északnyugati részéből, s ezt a földet elosztották a templomoknak, s a Miatyánk után ehhez a maroknyi földhöz imádkoztak a hívek.

Aztán eltelt egy év, és a toprongyosok elindultak megint. De behatolni nem tudtak Aldoziába, mert a jól felkészült katonaság elbarikádozta a határokat, Bamba Ladyt a biztonság kedvéért elrejtették a papok, de az ország békében maradt. A toprongyosok lógó orral tértek haza összelopkodott országukba. Bocskor Todor, akit időközben kiszabadítottak hívei, trombitaszóval várta a toprongyosokat, aztán tartott egy beszédet az összecődített tömegnek, hogy lám ismét győzedelmeskedett a haza, ez a nép minden maszlagot bevett, s nem vette észre senki sem, hogy a bolsevik közhelyeket motyogó, besúgókból átvedlett, csámpás politikusok tartják kézben az országot. Előbb-utóbb ebbe fognak belepusztulni a nyomorultak, ha az imázsármolyokon térdeplő gyilkosok maradnak továbbra is a példaképeik. ◀

Sárkányt legeltető szűz (litográfia,1991)

SIGMOND ISTVÁN (1936) író, műfordító. Kolozsváron él.